

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: N. R., nar. X,
státní příslušnost X,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331
65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5 2025, č. j. OAM-527/BA-BA07-BA06-Z-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2025, č. j. OAM-527/BA-BA07-BA06-Z-2025 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“). Jím žalovaný rozhodl o tom, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „*ZoA*“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a současně stanovil podle § 46a odst. 5 ZoA dobu zajištění do 24. 8. 2025.

Obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí se zakládá na zrušeném rozhodnutí ze dne 19. 8. 2024, č. j. KRPA-263739-11/ČJ-2024-000022ZSV, které bylo zrušeno rozhodnutím č. j. CPR-47486-3/ČJ-2024-930310-V240, a současně byla věc vrácena správnímu orgánu I. stupně. Žalobce do dnešního dne neobdržel žádné rozhodnutí, a proto je jeho zadržení protizákonné. Žalobce tak nemohl porušovat právní předpisy a vydané rozhodnutí a také nemařil výkon správního rozhodnutí, proto nemohou být dány důvody zajištění. Žalovaný tak došel k chybnému závěru, neboť nelze realizovat zrušené rozhodnutí.
3. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela neadekvátní povaze rozhodnutí a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Současně žalobce uvedl, že žalovaný je povinen ve všech případech zvážit možnost aplikace mírnějších opatření. Zajištění je prostředkem *ultima ratio* a správní orgán by k němu měl přistoupit až po zhodnocení veškerých relevantních faktorů při současném dodržení zásady proporcionality a zásady subsidiarity.
4. Žalobce odmítá tvrzení žalovaného, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany jen proto, aby se vyhnul správnímu vyhoštění nebo jeho realizaci oddálil, zmařil či znemožnil, a tudíž je jeho žádost účelová. Skutečnost, že se žalobce vyskytoval na území ČR bez pobytového oprávnění ještě neznamená, že je možné paušálně vyloučit možnost uložení zvláštního opatření.
5. Žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem a soudní praxí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na neexistující rozhodnutí, na jehož základě žalobce zajistil a uvedl své obavy z nerespektování zvláštního opatření. Žalovaný nadto uvedl obavu, že se žalobce bude na území ČR skrývat a nebude spolupracovat se správním orgánem. Tyto pochybnosti jsou zcela nedůvodné a ničím nepodložené. Žalovaný napadeným rozhodnutím zásadně zasahuje do sféry žalobce, neboť jej bezprostředně omezuje na osobní svobodě. Zajištění je podle žalobce protizákonné a žalobce z tohoto důvodu čelí depresím a úzkostem, které mu způsobují velké zdravotní potíže. Žalobce je připraven poskytovat plnou součinnost příslušným orgánům v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Žalobce opakovaně požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším opakovaném podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců. Z jednání žalobce je zřejmé, že svou opakovanou žádost podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou a pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok neučinil. Žalovaný má proto jednoznačně za to, že opakované podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoli zmařit nucený návrat do vlasti.

7. Z výše uvedených důvodů přistoupil žalovaný k zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA. Při tom odkázal na rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2008, sp. zn. 5 Azs 24/2008, dle něž v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost je účelová. Dále žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 6. 2016, sp. zn. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Je třeba dále uvést, že rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, konstatoval, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a ani s ustanoveními návratové směrnice. Správní orgán je povinen učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. Taková úvaha správního orgánu je nezbytná v případě, kdy by správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince vedlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.
9. Námitky obsažené v žalobě jsou obecného charakteru a nikterak nekonkretizují nezákonnost rozhodnutí, v něm žalovaný naopak dostatečně odůvodnil nutnost zajištění žalobce. S případným uplatněním mírnějších opatření, jak žalobce navrhuje, se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí na straně 2, kde uvedl, že z prokázaného jednání žalobce by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné.

Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
11. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 2. 5. 2025, č. j. KRPA-142946-12/ČJ-2025-000022-ZZC, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“) zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena dle § 124 odst. 3 ZPC na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Policie ČR v tomto případě vyšla ze zjištění, že žalobce byl dne 2. 5. 2025 kontrolován hlídkou, která se domnívala, že žalobce odpovídá popisu osoby v pátrání. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce je evidován v Schengenském informačním systému do 29. 3. 2029 a v Evidenci nežádoucích osob od 15. 6. 2022 do 7. 1. 2031. Tato zjištění podpořila podezření, že se žalobce na území ČR zdržuje neoprávněně. Téhož dne žalobce podal vysvětlení. Z protokolu o jeho podání vyplývá, že žalobce na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

území ČR přicestoval autobusem přes Maďarsko dne 16. 10. 2020; s výjimkou tří měsíců od svého příjezdu, kdy byl oprávněn na území ČR pobývat na základě svého biometrického cestovního dokladu, se v ČR zdržoval neoprávněně, čehož si byl vědom. O svůj cestovní pas přišel nedávno, když jej kontroloval policista v civilu, doklad si vzal do vozu k prověření, ale dlouho se nevracel, tak žalobce bez dokladu odešel. V ČR nikoho nemá, nemá zde stálou adresu, místo svého bydliště si nepamatuje, prostředky si vydělává příležitostnými fuškami na stavbách. Je závislý na heroinu. Již dvakrát mu bylo uloženo správní vyhoštění [4. 6. 2022 dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. ZPC na dva roky a dne 19. 8. 2024 dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. ZPC na dobu 4 let], prvé však nerespektoval, po vydání druhého byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, kde podal žádost o mezinárodní ochranu. Tuto žádost nicméně žalovaný dne 21. 8. 2024 zamítl (rozhodnutí č. j. OAM-1109/BA-BA07-ZA03-2024) a žalobu, kterou proti tomuto rozhodnutí žalobce podal, zamítl Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem sp. zn. 19 Az 40/2024, jenž nabyl právní moci dne 25. 2. 2025. Poté měl žalobce 30 dní na vycestování, což opět nerespektoval. Pokud by nebyl zajištěn policejní hlídkou, nadále by zůstal na území ČR.

12. Po svém zajištění podal žalobce dne 7. 5. 2025 v zařízení pro zajištění cizinců Balková opakovanou žádost o mezinárodní ochranu.

Napadené rozhodnutí

13. V nynější žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval procesní průběh věci. Následně se zabýval otázkou, zda jsou u žalobce splněny zákonné předpoklady pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 ZoA. V této souvislosti akcentoval, že žalobce je veden v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU s dobou platnosti do 29. 3. 2029. Stejně tak je veden v evidenci nežádoucích osob, a to od 15. 6. 2022 do 7. 1. 2031. Již dvakrát bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, které ani v jednom případě nerespektoval. Současně žalobce porušuje pravidla upravující zaměstnávání cizinců na území ČR, když si nelegálně přivydělává na stavbách. Žalobce také nemá nahlášenou adresu pobytu na území ČR, není tedy kontaktní pro správní orgány, nelze jej nikde zastihnout, což platí tím spíše, že si ani nepamatoval, kde se zdržoval před svým zajištěním. Nemá ani cestovní doklad, který mu údajně odebral policista v civilu za účelem jeho kontroly, přičemž žalobce se z místa vzdálil, protože kontrola probíhala na jeho vkus příliš dlouho, a dále se o osud svého cestovního dokladu nezajímal. Opakovaně žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, vždy v zařízení pro zajištění pobytu cizinců Balková, a to až po zadržení policií a zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. Z jeho výpovědi v rámci řízení dle ZPC nevyplývalo přitom nic, co by mu objektivně bránilo v návratu do vlasti, žalobce se pouze obává, že by musel narukovat do války na Ukrajině.
14. Z těchto důvodů žalovaný usoudil, že žalobce se svou opakovanou žádostí o mezinárodní ochranu toliko pokouší oddálit, zmařit nebo znemožnit své vyhoštění, protože hrozba jeho nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou. Pokud by žalobce nebyl zajištěn policií, nadále by na území ČR nelegálně pobýval.
15. Pokud jde o možnost použít zvláštní opatření dle § 47 ZoA, uzavřel žalovaný, že ani jedna varianta zvláštních opatření nepřipadá v úvahu. Žalobce nemá stálé bydliště, nemá adresu, na niž by mu bylo možno doručovat. V ČR nemá rodinu, žádné vazby ani majetek, nemá zde kulturní ani sociální zázemí. Není nikde hlášen k pobytu, adresu místa, kde se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

naposledy zdržoval, si nepamatuje. Nemá ani možnost legálně si získat prostředky prací, protože s ohledem na nelegální pobyt nemůže v ČR pracovat. Očekávat proto, že by žalobce pravidelně docházel na pracoviště správního orgánu, což si také vyžaduje určité náklady, není možné. U žalobce nelze ani předpokládat, že by byl ochoten či schopen se zdržovat v pobytovém středisku s relativně volným režimem. Není totiž motivován ve středisku zůstat a být k dispozici správním orgánům. Svůj vztah k plnění zákonných povinností prokázal svým nelegálním pobytem v ČR, nelegální prací a opakovaným nerespektováním uloženého správního vyhoštění.

16. Žalovaný uzavřel, že v žalobcově případě existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet. Propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Součinnost žalobce se správním orgánem nelze s ohledem na zjištěné skutečnosti předpokládat. Jsou tak splněny důvody pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA.

Posouzení věci

17. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 46a odst. 8 ZoA. Žalobce konání jednání nenavrhoval a ani soud nevyhodnotil konání jednání jako nezbytné.
18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
19. Žaloba není důvodná.
20. Především soud neshledal, že by se napadené rozhodnutí jakýmkoli způsobem zakládalo na „zrušeném rozhodnutí č. j. KRPA-263739-11/ČJ-2024-000022ZSV ze dne 19. 8. 2024.“ Žalobce toto rozhodnutí nijak nespécifikoval v tom směru, aby uvedl, o jaké rozhodnutí se jedná a soud je nemá k dispozici. Ověřil však, že podmínky zajištění byly v projednávané věci splněny. Tyto podmínky vyplývají z žalovaným aplikovaného ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) ZoA. Podle tohoto ustanovení platí: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
21. Při výkladu tohoto ustanovení je třeba zohlednit účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA. Zajištění cizince totiž znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, i zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. NSS (srov. rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48), k důvodům zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA uvedl: *„Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ,*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.

22. Proto je třeba trvat na tom, aby v každém případě bylo rozhodnutí o zajištění řádně odůvodněno a aby podklady obsažené ve správním spise dávaly náležitou oporu správním orgánem uvedeným důvodům zajištění.
23. V případě zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA jde o tyto podmínky: 1) žádost o mezinárodní ochranu byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, 2) existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění (...), 3) cizinec mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, 4) nelze účinně uplatnit zvláštní opatření.
24. Jde-li o podmínku sub 1), o jejím splnění v projednávané věci nemůže být sporu. Žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu dne 7. 5. 2025 podal až v zařízení pro zajištění cizinců Balková, kam byl umístěn na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 2. 5. 2025, č. j. KRPA-142946-12/ČJ-2025-000022-ZZC. V projednávané věci navíc vystupuje do popředí, že se v žalobcově případě jedná již o opakovanou žádost poté, co jeho původní žádost o mezinárodní ochranu, taktéž podanou v zařízení pro zajištění cizinců Balková, žalovaný zamítl, přičemž Krajský soud v Ostravě zamítl i žalobu, kterou žalobce proti jeho rozhodnutí brojil.
25. Podmínka sub 2) je v projednávané věci rovněž splněna. Žalobci již byla vydána dvě rozhodnutí o správním vyhoštění, která nerespektoval (stalo se tak rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 4. 6. 2022, č. j. KRPA-186481-12/ČJ-2022-000022-SV, a ze dne 1. 12. 2024, č. j. KRPA-263739/ČJ-2024-000022-ZSV). Na území ČR se dlouhodobě zdržuje bez pobytového oprávnění. Již jednou neúspěšně usiloval o mezinárodní ochranu, taktéž až v zařízení pro zajištění cizinců. Ani po pravomocném skončení soudního řízení o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu však žalobce z území ČR nevycestoval a na území ČR se nadále neoprávněně zdržoval a činil by tak dosud, pokud by nebyl zajištěn policií. Po svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců pak žalobce znovu podává žádost o mezinárodní ochranu. Soud v této souvislosti připomíná, že podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA není podmínkou zajištění cizince jistota, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ale toliko *oprávněné důvody domnívat se*, že tomu tak bylo. Žalobcova pobytová historie, jeho přístup k plnění uložených povinností (zejména dvěma správním vyhoštěním) a opakované podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců zcela podporují závěr žalovaného, že tato podmínka naplněna byla.
26. Sporovat v dané věci není možno ani splnění podmínky sub 3). Žalobce se na území ČR zdržuje již od 16. 10. 2020 (a kromě prvních tří měsíců tohoto pobytu tak činí nelegálně). Lze tedy nepochybně konstatovat, že žalobce měl možnost o mezinárodní ochranu usilovat dříve než až v zařízení pro zajištění cizinců. V žalobcově případě se jedná o opakovanou žádost podanou poté, co jeho první žádost byla pravomocně zamítnuta a pravomocně byla zamítnuta i jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu.
27. Soud se pak ztotožnil se žalovaným, i pokud jde o možnost uplatnění zvláštních opatření ve smyslu § 47 ZoA, tedy ve vztahu k podmínce sub 4). Žalobce nemá na území ČR žádné sociální ani ekonomické zázemí, není nikde hlášen, adresu svého bydliště si nepamatuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vydělává si nelegálně příležitostnými fuškami na stavbách, opakovaně prokázal, že není ochoten respektovat pravomocná rozhodnutí správních orgánů ani tuzemský právní řád, pakliže brání v realizaci jeho záměrů (setrvat na území ČR a vydělávat si zde peníze). Za takových podmínek je podle soudu iluzorní předpokládat, že by žalobce byl ochoten a schopen plnit některé ze zvláštních opatření jmenovaných v § 47 ZoA, ať už jde o zdržování se v pobytovém středisku určeném žalovaným s relativně volným režimem, nebo o pravidelné osobní hlášení žalovanému v době jím určené. Použití těchto zvláštních opatření je proto v dané situaci vyloučeno, neboť by ohrozilo naplnění důvodů, pro které byl žalobce zajištěn.

28. Je tedy nutno uzavřít, že zákonné podmínky žalobcova zajištění byly v projednávané věci splněny.
29. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce nedůvodně vytýká žalovanému, že napadené rozhodnutí se nedostatečně zabývá jeho konkrétní situací. Naopak, napadené rozhodnutí vychází z objasněného skutkového stavu věci, přihlíží ke všem rozhodujícím okolnostem, které navíc sám žalobce potvrdil při svém podání vysvětlení na policii.
30. Se žalobcem lze pak souhlasit potud, pokud připomíná, že žalovaný byl povinen zabývat se možností využití zvláštních opatření dle § 47 ZoA. Ostatně, přímo ze shora citovaného § 46 odst. 1 písm. e) ZoA vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je podmíněno tím, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Žalovaný se však své povinnosti řádně zhostil a posoudil možnost využít v žalobcově případě zvláštní opatření upravená v § 47 ZoA. Negativní výsledek posouzení této možnosti pak řádně odůvodnil. Jak pak plyne ze shora uvedeného, soud se se závěrem žalovaného v tomto směru plně ztotožňuje.
31. Dále soud uvádí, že je pravdou, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je nutno považovat za prostředek *ultima ratio*, soud ostatně shora uvedl, že se jedná o závažný zásah do osobní svobody zajištěného cizince. Žalovaný nicméně v napadeném rozhodnutí přesvědčivě zdůvodnil, proč v žalobcově případě bylo nutno tento prostředek využít. I na tomto místě je proto možno zopakovat, že žalobce sám opakovaně nerespektoval svou povinnost vycestovat z území ČR, nemluvě o tom, že se zde více než 4 roky zdržoval neoprávněně. U žalobce tedy rozhodně nejsou dány žádné důvody domnívat se, že nyní již bude rozhodnutí o správním vyhoštění dobrovolně respektovat, nebude-li jeho opakovaná žádost o mezinárodní ochranu úspěšná. Naopak, na základě konkrétních zjištění týkajících se žalobcova života v ČR (absence hlášené adresy, neznámé místo pobytu, labilní a nelegální zdroje příjmů, opakované nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění) důvodně žalovaný dovodil, že je vůči žalobci nutno postupovat za využití takto intenzivního institutu, jakým je zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA.
32. Otázka, zda žalobcova opakovaná žádost *skutečně* byla či nebyla podána jen ve snaze vyhnout se realizaci správního vyhoštění, zmařit je či je znemožnit, není v tomto řízení podstatná. Sama žádost bude posouzena v příslušném správním řízení. Pro účely rozhodnutí o zajištění je, jak už soud rovněž výše uvedl, podstatné, *zda existují oprávněné důvody domnívat se*, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána z pouze z tohoto důvodu. V tomto směru je nutné žalovanému přitakat, že v žalobcově případě takové oprávněné důvody vskutku existují. Žalobce již jednou žádost o mezinárodní ochranu ze zařízení pro zajištění cizinců podal, byla posouzena jako nedůvodná a žalobce neuspěl ani v soudním přezkumu tohoto rozhodnutí. Přesto závěry z toho plynoucí nijak

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nerespektoval a nadále na území ČR setrval bez příslušného oprávnění, a to poté, co již jednou vydané rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval. Podává-li za skutkových okolností již opakovaně popsanych v tomto rozsudku žalobce znovu žádost o mezinárodní ochranu ze zařízení pro zajištění cizinců, nepochybně se lze důvodně domnívat, že tak činí z důvodu vyhnutí se realizaci správního vyhoštění či ve snaze je zmařit či znemožnit.

33. Rozhodnutí o tom, zda je žalobce možno dle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA zajistit, pak není podmíněno tím, že by žalobce páchal na území ČR trestnou činnost. Proto jen z důvodu, že žalobce na území ČR trestnou činnost nepáchá, nelze dovozovat, že nejsou dány ani podmínky pro jeho zajištění dle citovaného ustanovení. Věc jistě nestojí tak, že jen proto, že žalobce se nedopustil trestné činnosti, lze dovodit, že bude se správními orgány spolupracovat, ať už v řízení o jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu, tak při případné následné realizaci správního vyhoštění. Naopak, je to především jeho vlastní předchozí jednání, v jehož rámci nejenže nerespektoval své povinnosti plynoucí mu z tuzemského právního řádu (povinnost nezdržovat se na území ČR bez příslušného pobytového oprávnění, mít v době pobytu na území ČR cestovní doklad, nevykonávat nelegální práci), ale opakovaně nerespektoval ani pravomocná rozhodnutí správních orgánů. Tyto skutečnosti pak podstatně snižují věrohodnost žalobcových proklamací, podle nichž bude se správními orgány již nadále řádně spolupracovat.
34. Součástí žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu však soud nerozhodoval, neboť v rámci zachované lhůty k rozhodnutí o něm dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodl přímo o samotné žalobě.

Závěr a náklady řízení

35. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaný ale náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto soud rozhodl výrokem II. tohoto rozsudku tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Plzeň 10. června 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.